

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-324/11

Gábor Tóth

v.

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Legfelsőbb Bíróság)

„Daně — DPH — Směrnice 2006/112/ES — Článek 9 — Pojem ‚osoba povinná k dani‘ — Nárok na odpočet daně — Odmítnutí — Zásada daňové neutrality — Vystavitel faktury vyškrtnutý z rejstříku fyzických osob — podnikatelů — Vystavitel faktury, který nesplnil povinnost hlásit své zaměstnance správci daně — Povinnost osoby povinné k dani ověřit, že vystavitel faktury jednal vůči správci daně v souladu s právem“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 6. září 2012

- Harmonizace daňových právních předpisů — Společný systém daně z přidané hodnoty — Zásada daňové neutrality — Odpočet daně zaplacené na vstupu — Odepření nároku na odpočet daně zaplacené osobou povinnou k dani podnikateli z důvodu zrušení živnostenského oprávnění tohoto podnikatele i přesto, že jím vystavená faktura obsahuje veškeré požadované údaje — Nepřípustnost*
(Směrnice Rady 2006/112, čl. 9 odst. 1, čl. 213 odst. 1 první pododstavec a článek 226)
- Harmonizace daňových právních předpisů — Společný systém daně z přidané hodnoty — Odpočet daně zaplacené na vstupu — Odepření nároku na odpočet daně zaplacené osobou povinnou k dani podnikateli z důvodu, že tento podnikatel zaměstnával nenahlášené pracovníky — Nepřípustnost — Výjimka — Podvod známý osobě povinné k dani — Rozsah důkazního břemene*
(Směrnice Rady 2006/112)

1. Směrnice 2006/112 o společném systému daně z přidané hodnoty a zásada daňové neutrality musí být vykládány tak, že brání tomu, aby daňový orgán odmítl přiznat osobě povinné k dani nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, která je splatná nebo byla odvedena za služby, jež jí byly poskytnuty, z pouhého důvodu, že vystaviteli faktury bylo před tím, než poskytl dotčené služby nebo vystavil odpovídající fakturu, zrušeno živnostenské oprávnění, pokud tato faktura obsahuje veškeré údaje požadované článkem 226 této směrnice, především pak údaje, které jsou nezbytné k identifikaci osoby, která uvedenou fakturu vystavila, a povahy poskytnutých služeb.

I když je pojem „osoba povinná k dani“ definován v čl. 9 odst. 1 směrnice široce a opírá se o skutkové okolnosti, z tohoto článku naopak nevyplývá, že postavení osoby povinné k dani závisí na jakémkoli povolení nebo oprávnění uděleném správou za účelem výkonu ekonomické činnosti. Článek 213 odst. 1 první pododstavec směrnice sice stanoví, že každá osoba povinná k dani oznámí zahájení, změnu nebo ukončení činnosti, kterou vykonává jako osoba povinná k dani. Avšak bez ohledu na důležitost takového oznámení pro řádné fungování systému daně z přidané hodnoty nemůže toto

oznámení představovat dodatečnou podmínku, která se vyžaduje pro uznání postavení osoby povinné k dani ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice, jelikož tento článek 213 je uveden v její hlavě XI, v kapitole 2, nadepsané „Identifikace“.

(viz body 30, 31, 34, výrok 1)

2. Směrnice 2006/112 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána tak, že brání tomu, aby daňový orgán odmítl přiznat osobě povinné k dani nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, která je splatná nebo byla odvedena za služby, jež jí byly poskytnuty, z důvodu, že vystavitel faktury, která se týká těchto služeb, nenahlásil pracovníky, které zaměstnával, aniž by tento orgán z hlediska objektivních okolností prokázal, že dotyčná osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet daně bylo součástí daňového úniku spáchaného uvedeným vystavitelem či jiným hospodářským subjektem vystupujícím na předcházejícím stupni dodavatelského řetězce.

Skutečnost, že osoba povinná k dani neověřila, zda existuje právní vztah mezi pracovníky zaměstnanými na stavbě a vystavitelem faktury ani, zda tento vystavitel nahlásil své pracovníky, totiž nepředstavuje objektivní okolnost umožňující dojít k závěru, že příjemce faktury věděl nebo musel vědět, že se podílí na plnění, které je součástí úniku na dani z přidané hodnoty, pokud tento příjemce neměl žádné indicie odůvodňující podezření, že na straně uvedeného vystavitele došlo k nesrovnalostem či daňovému úniku. Nárok na odpočet daně nelze tedy z uvedeného důvodu odmítnout přiznat, jsou-li hmotněprávní a formální podmínky stanovené uvedenou směrnicí pro uplatnění tohoto nároku splněny.

Mimoto, pokud daňový orgán předloží konkrétní indicie o existenci daňového úniku, nebrání směrnice 2006/112 ani zásada daňové neutrality tomu, aby vnitrostátní soud na základě celkového přezkumu všech okolností projednávaného případu ověřil, zda vystavitel faktury uskutečnil dotčené plnění osobně. Nárok na odpočet daně lze však odmítnout přiznat pouze tehdy, pokud daňový orgán z hlediska objektivních okolností prokáže, že příjemce faktury věděl nebo musel vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet daně bylo součástí daňového úniku spáchaného uvedeným vystavitelem či jiným hospodářským subjektem vystupujícím na předcházejícím stupni dodavatelského řetězce.

(viz body 39, 45, 53, výrok 2–4)